

Min Jesus går till mötes. Jag då förklar blott min
skuld, Mitt skuldregister stek.

15. När jag till Jesu Mattwardsbord Med andra
och framträder, Minnelse utaf Hans ord, Förkunnas —
då oss gläder, Att själen får der födan sin, Den spis,
som hon får smaka, År Himla-rätter, glädje-win, Och
liffens Honungskaka.

16. Nu alla bdmjukt tackar jag, Som Guds ord
för mig låsa. Det är ett ljus och en klar dag För
själen till att ståda; Guds nåd och ord är likt en flod,
För alla i bekymmer. Den strömmar fram för ond och
god, Den aldrig här utrinne.

17. För Konung, Folk och Fosterland, Vår Hers-
re — Jag Dig beder. Bålsigna, skydda med din hand,
Att till vårt bästa leder, Bewara oss från hunger-tid,
Ditt ord bland oss utsprider, Samt främja endragt,
fröjd och frid I alla våra tider.

18. När jag skall sluta mina dar? Och Gud mig
dödsbud sänder, Mig nådig och barmhertig war, Uti
min sista ånde. Min sista suck jag beder dig, Att jag
då finge wänta En Engel, som ledsagar mig, Till Gud
i Himlen hämta.

19. Om systonen och släkten min I första wisan
skrifwit, Och huruled's wi blifwit blind? Der allt upp-
tecknad blifwit. Swarmed wi äro wäl förndid, Det
oss Gud wäl tillagar. Wi barn är under Fadren bidd,
Han oss af kärlek agar.

20. Om någon nu här gör sig mon, Swem wi
san låtit skrifwit, Mitt namn Johannes Jaenson De
mig i Dopet gifwit. I Knätte Guden, Böne Gåll,
Der är jag blefwen födder. I Elfsborgs Län och We-
stergöln, Af Christliga Förältrar.

Säljes till i Skil, Banko.

GS 814

Twenne wackra och aldeles nya

W I S E D R, Om Twenne Blinda Syskon.

Den Första:

Mitt öde i werlden jag här får
beflaga, &c.

Sjunges som: Lofsiunger! Lofsiunger! Lofsiunger vår Hertal &c.

Den Andra:

Uf tunga werld jag säga må, &c.

Sjunges som: Gist när på ljuflig blomsterplan, &c.

Författad af en af de olycklige,

Drängen Johannes Jaenson,

i Bøne Församling och Elfsborgs Län.

Sönköping, 1839.

Nils Eric Lundström.

Den Första:

Mitt öde i werlden jag här får beklaga,
Swari jag måst' blifwa i alla mina daga;
Ty stenblind i mörkret jag städse får sitta Och in-
gen åtskillnad på dag och natt weta.

2. Att tills tolf år gammal klar syn jag har
hafwit; Men sedan den smånigt och sagta af-
tagit, Tills jag hade hunnit på sextonde år,
Då jag blef helt stenblind i blomstrande vår.

3. Men ack! huru swårt, att i ungdomswä-
ren, Blifwa så fångslad i blomstrande åren.
Jag är dock förnöjd, och skall mig ej beklaga; Det
straff Gud mig pålagt, Han mig hjälper draga.

4. Dock sorgen jag ökar — hon will mig ej
lemna — Det kan hwar en weta, då jag nu will
nämna: En bror tre år äldre, som jag äfwen haf-
wer, Han har blifwit blind och slik bördiga drager.

5. I elfwa års tid, han hos Husbönder
tjente, Så länge, som Gud honom hälsan för-
lånte; Men sedan han kom till mig — sade:
jag drager Det förß, som du bror; ty min
syn den aftager.

6. Då kan man wäl weta hur' ögonen run-
no; Ty kärlek, wi uti broderlig brunno. Wår
mor och små syston i sorgen deltaga; Men jag
will dock hoppas Gud älskar, med äga!

7. Att Läkare söka, han sig nu begifwer, Här,
på många ställen, men deras swar blifwer:
"Obotligt fel; ty det är swarta starren, Der
fins ingen hjälp, hwarken när eller fjerran."

8. Dock än några år sig wäl bekriar och andar,
Wi fått någon tröst, ty Gud oss den sänder;
Men nu igen sorgen till pröfning oss ställer, Ack!
att på wår motgång en gång more qwåller.

9. Ack! att jag fing' sluta och sen blifwa tyster;
Ty jag har för swårt, att omtala min syster,
Som oss hafwer skött med all ömhet tiubörligt,
Hon och blifwit blinder — det är alltför sorgligt.

10. Swart skall hon sig wända, hwarthän will
hon taga, När ingen till tjänst henne mera will
hafwa? Ack! hur' i werlden skall hon få sin
bergning, När hon icke ser att göra sin gerning.

11. Hon har stort bekymmer och är så förlä-
gen; Ty hon ser ej eller att kunna gå wägen.
Barmhertige Gud! Du din tröst henne sände:
Ett andeligt ljus för oss alla upptände!

12. Jag har ännu en bror, som är yngst och den
siste, Gud hjälp oss, att han ej sin ögonsyn mi-
ste, Då fördubblas wår sorg uti hopsmåltne tår-
rar, Om Herren har utsett hans öden som våra.

13. Han är ej så gammal, de år han ej hunnit,
Som wi andra haft, då wår syn den förswun-
nit; Men somlig' oss säger, "att det och är wå-
gand", Om han ej får med utaf samma plågan."

14. Han mig omfång orter har följt och led-
sagat, Hwarthän jag har önskat och mig har
behagat; Med ömmaste kärlek han mig har om-
famnat, Hwar morgon wi uppstått — hwar
aften wi somnat.

15. När jag af bekymmer och ledsnad blir
trötter, Då blir jag med tröst utaf honom be-
mötter. O! mildaste Gud! honom derför belöna,
Så att han Guds nåd, hälsa, krafter får röna.

16. Nu jag om oss syston berättat allsam-
mans; Men sedan wår mor blifwit tretti år

gammal, Hon för oss blef blinder och synen bort-
miste, Innan hon framfödt de två barnen siste.

17. Bland många de säga: "den är en arfs-
smitta;" Dock andra de säga, att ingen kan
wetta; Ty Gud skall sin allmakt ju någonstads
wisa, Att någonstads människan synen bör prisa.

18. Men först med vår mor denna sjukdom
sig börjat; Ty ingen bland släkten för' henne
kan spörjas, Som har varit blinder, fast jem-
merfullt börjas. Nu vill jag då wända, och
låta berättelsen om oss hafwa ända.

19. När som lifwets himmel har syns welat
flarnat, Så har af bekymmer den straxt igenmol-
nat; Ty först har den ene af oss, sen den andra
Sin syn har bortmistat, i mörkret måst wandra.

20. Nu känner då jag ej mer af någon smärta,
Ty Gud blott vill draga vårt sondiga hjerta;
Han såg, att han ej på annat sätt kan winna
Vår lust ifrån werlden, det tro wi och finna.

21. Om wi bättre förtjent — Gud oss ej så ri-
sat, Och oss som en spegel för andra utwisat.
Genom oss vill Gud andra medmenniskor pröfwa:
Barmhertighetshjelp mot den nödstäldta öfwa.

22. När Herran behagat vår syn att bortta-
ga, Så har Han oss tänkt att vår bergning til-
laga; Han tiden wäl utser och gifwer de bitar,
Som hwar en skall hafwa, som Honom tillitar.

23. Ej på annat sätt Han oss lofwat få fö-
da, Än på andra människors arbete och möda;
När Gud eder gifwer — vill Han ni skall gifwa:
En nödstäld att hjälpa, ej olönt skall blifwa.

24. En huswilt att berga, en nakot att klåda,
En sjuk med din hjelp sök att trösta och glåda.
Den nödstäldta skydda, den hungriga mätta,
Den du ser fara vill, ståll på vägen den rätta.

25. De gerningar fordrar Gud menniskor alla,
Framför allt honom älska, i bönen äkalla, Och
sedan hwarandra ren kärlek meddela, Då nå-
den af höjden sist ej skall förfela.

26. Wißt Herren wälsignar och dröjer de delar,
Att de ej bli mindre och ej heller felar. Om
ni en arm fattig här något vill skänka, Er
lön ifrån Himlen, den en gång skall blänka.

27. Om Herren en motgång till warning oss
sänder, Då han denna saken till vårt bästa wän-
der, Så i motgång som medgång, i lust lif och
döden, Wi oss hålla till Herran uti alla öden.

28. Mot Herran jag syndat, bland syndar'
den störste, Medan man mig har nödgats att
risa den förste, Han såg mig i fara i werlden
att falla, Han straxt med sin kärlek vill mig
återkalla.

29. Den som wore wärdig Guds nåd att få
wänta, En gång när dödsenglar vår själ skall
hemhämta, Och komma till honom uti Himla-
salen, Och der få ombyte på jordiska qwalen.

30. Ur fattigdom komma till det rika Huset,
Ur mörkret der Gud sjelf är Solen och Ljuset
Der vår ögon då öppnas, och wi då synbara
Den fröjd, som hos honom för ewigt skall wara.

31. Ack, Salighet! då den i Himlen får ham-
na, Hwad glädje der är uti Guds rikes Kam-
rar. O grundlösa nåd Gud åt syndaren vill gif-
wa, Den fröjd ingen dödlig här kan beskriwa.

32. Ni, som alla mig ser, jag är blind af
Swartstarren, I bören med hjerta och mun
tacka Herren För synfriska lemmar, gods och
förmåga Ty det är en nåd att Ni sådant fån äga.

33. När jag här framwandrar, nu på några
ställen, Jag ödmjukt der beder om lifsuppe-

hållen. Den mig tar i herberge jag ej kan belöna; Men visserligen Gud med sårhet bekröna.

34. Den om oss vill skydda, öfwer oss sig förbarma, Åh, mildaste Gud! slut dem och i din' armar. Med din hand dem och skydda, allt ondt från dem wända, Wälsigna allt hwad till deras wälfärd kan lända.

35. Nu ändas min sång, jag får sluta min wisa; Men alla jag beder, att Herran Gud prisa, Med andåktig bön, när som hålsan ej fattas, Ja, hålsan wårdera, frist' lemmar bör skattas.

Den Andra.

Åh tunga werld jag säga må, Som skall i mörkret wandra, Och aldrig solen ståda få Dag, natt sig ej förändra; Ty intet mörker så mörkt är, För den, som Gud syn gifwer, Som den blindhet deri jag är, I all min tid förblifwer.

2. I menniskor, som på mig ser, Mig sådan lott är gifwen, I alltid Gud, lof, pris, bör ge, Att I nu skönte blifwen, Tänk det har varit Gud så lätt, För honom ganska ringa, Att risa er på samma sätt I sådan armod bringa.

3. Men när I ser en sådan man, Om han Er hjälp behöfwer; Så öppna då en gismild hand, Ni får väl något öfwer. Om Ni en arm och fattig ger En slänk af det Ni hafwe, Er lott förökar Gud då mer, Uppfyller och Er skade.

4. I blinda bror och systrar all', Som med mig bördan drager, Wi ej på ödet klaga skall, Som Gud åt oss tillagar. Wi tro på mörker, blifwer lius, Då tröst och öfwerflödar. En gång för oss i himmels hus, Der slutas sorg och mödor.

5. Der höres ingen jammare af, Der kännes ingen hunger, Ibland de frälstas liuswa tal, Der alla Gud lofsjunger, Och inga tårar man der ser, Så wi i frids ten finna. Der finnes att man mer och mer får sig i glädje swinga.

6. Nu glömmet jag all sorg i fröjd, Min Gud jag endast prisar, Jag är af hjertat glad och nöjd, Att Han mig hafwer risat. Jag tackar Gud, att Han mig slog Och ej wel från mig siärran. Mig syn han gaf, den och han tog. Wälsignad ware Herran!

7. Jag hör Gud säger i sitt ord, Genom sina Propheter: De blinda vill jag leda fort Den vägen de ej weta. Jag förer dem de stigar fram, Som de ej heller märka. Jag risar dem till själtagagn Med dem Gud sådant werkar.

8. Det oskätt är jag jämna skall, Att de sin fot ej stöta. Bewara dem och ifrån fall, Så väl skall Han dem stöta. Jag sätter mörkret dem till ljus, Och dem ej öfwergifwer. Jag leder dem hem i mitt hus, Blott de gudfruktigt lefwer.

9. Nu hörer jag hur all ting väl Gud till vårt bästa ställer, Han vill från jorden dra vår själ, Att satan den ej fäller. Jag hör och huru han är mon, Att mig här frälser vinna. Han gifwit ut sin enda Son, Att han min själ skall finna.

10. Min Jesus för mig lidit har All ångest, nöd och smärta, Han för min skuld förskädder war, Derför vill Han ha hjertat. Åh Jesus! tag Du mig emot, All synd Du af mig twätta Och twä mig ren uti Ditt blod, Och sen mig aldrig släppa.

11. Jag tröstar på min Jesum jag, Ehwart min werld sig wänder. Han är mig mer än sol och dag, Hwad håldst mig sedan händer. Åh, Jesu! fly ej från mig bort, När jag för dig nedfaller; Så bönhör mig i tiden kort, Jag trygg — Ditt namn påkallar.

12. Åh, hjälp mig Gud! att strida väl I bön mig alltid öfwa, Att mörkrets makt ej må min själ ifrån min Jesum röfwa. De sluta sina pilar inn, Önd' tankar mig tillspända. De weta, att, fast jag är blind, Jag mycket än kan syna.

13. Derför mig tillhör så på wakt, Mot syndens lustar kämpa. Att synd och werld samt satans makt, Här söka nederdämpa. Dertill wi ha båd' styrka, mod, Med Jesu hjälp tillika. Då wi framwisa Christi blod, All satans makt får wika.

14. När Guds bord dukas för en hwar, Jag och dertill åstundar. O! att dess wigt och värde jag förstår, att rätt begrundar. Åh! att jag aldrig syndasfull